

IVANA PEROUTKOVÁ

Isabela

a zelené šelmy

Ilustrovala
Marta Matus

Albatros

Isabela a zelené šelmy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivana Peroutková
Isabela a zelené šelmy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

IVANA PEROUTKOVÁ

Isabela

a zelené šelmy

IVANA PEROUTKOVÁ

Isabela *a zelené šelmy*

ILUSTROVALA
MARTA MATUS

Albatros

Na Okoř je cééésta...

Zpívám si. Když nevím přesně slova, zapískám melodii a pokračuju: „Když jdu po ní v lééétě, samotén na světě, sotva pletu nohama...“

V duchu vidím trempa, jak se v podvečeru plouží po cestě mezi stromy s jedinou vidinou, že brzy dorazí do krčmy pod Okoří, zatímco na hradbách Okoře kráčí náměsíčná bílá paní se špičatým čepcem. Měsíc osvětluje obrysy hradu a její bílý šat září do tmy. Ale sotva pěji dál, uvědomím si, že tahle stará trempska písnička vypráví, že se strašením je konec. Neboť „od těch dob, co jsou tam trempové,“ ta bílá paní už v noci nestraší, nýbrž „se šerifem dovádí“.

Chápu, že dovádění se šerifem má navodit humornou představu, jenže mě víc láká vidět osamělou bílou paní nahore na hradbách. Bloumající přízrak. Tajemství dávného osudu. Co jí brání, aby klidně spočinula v hrobě? Co ji vyhání, aby každou noc vstávala a jako ve snu kráčela po kamenných hradbách? Je to stesk? Touha? Vzpomínky?

Najednou mě napadne, že až umřu, chtěla bych se taky vracet. Nejlepší by bylo, kdyby se mohl vracet i Kryštof. Ta představa by mě se smrtí snad smířila. Navěky, donekonečna, v noci vždycky spolu. Nejspíš bysme nemohli mluvit, naše přízračné bledé rty by necítily dotyk, naše beztlížné ruce by se nedokázaly uchopit, ale aspoň bysme byli spolu.

Vlastně takhle nějak bych nás dva mohla namalovat na druhou stěnu svého pokoje. Naproti zeleným šelmám. To bych měla vymyslet!

Znovu si pískám. Jen tak. Přede mnou běží Bela. Dívám se na její huňatou bílou srst v zeleni pod modrým nebem. Dneska jdeme na Okoř samy, Kryštof se musí šprtát na písemky. Trochu se nervuje, ale nakonec určitě zvládne i chemii, která ho, jak říká, ukrutně nebaví. A já...?

Já svoje učení prozatím odkládám. Radši si po cestě lehnu s Belou někam do stínu, pošlu mu společné selfíčko a potom na nás dva budu myslet. Je toho tolik! Tolik se za poslední rok změnilo, a přesto cítím, že hluboko uvnitř jsem to pořád já, Isabela Lipová, holka, která za pět měsíců oslaví už čtrnácté narozeniny.

Hluboko uvnitř

...to zní teda hlubokomyslně. Přímo pateticky! Nahlas bych tahle slova nevyslovila. Ale někdy si představuju, že hluboko uvnitř ve mně žije malá, malinká Isa, která je někdy hodně nejistá a má strach, že něco pokazí. Jenže zároveň vím, že když mi bylo nejvíc ouvej, ukrytá malá Isa dokázala být taky silná, podržela mě, jako by mi šeptala, že ve mě věří.

Skoro si myslím, že bez téhle prťavé Isy bych dneska s Kryštofem nebyla. Bez ní bych nevěděla, že slabost a síla nebo jistota a nejistota nejsou nepřekonatelné vzdálené protiklady. Naopak. Souvisí spolu. Ze slabosti se vyvine síla, z nejistoty se dojde k jistotě. Co je vlastně nejistota? Není to v podstatě nejistá jistota nejistoty? Včera jsem o tom doma začala řečnit u večeře, snažila jsem se ten pojem vysvětlit, ale naši na mě samozřejmě koukali dost vyjeveně.

„No, Iso,“ ozvala se mamka, „z tebe bude ještě filozofka!“

Pronesla to sice udiveně, ovšem přece jenom trochu posměšně.

Tatka byl uvážlivější: „Jo, něco na tom je.“

Mí sedmiletí bráškové, dvojčata Toníček a Jeníček, nechápavě civěli, a já – já jsem si přísahala, že tohle bylo opravdu naposled, kdy jsem rodičům svěrovala niterné myšlenky.

Stejně toho o mně už tolik nevědí, a o Kryštofovi netuší vůbec nic. Až jim o nás dvou poprvé řeknu, tak leda nějak krátce a jednoduše. Hlavně žádné důvěrnosti! Nechtěla bych se dívat na jejich shovívavé úsměvy. Dráždí mě. Zrovna teď docela jasně slyším jejich včerejší noční rozhovor v kuchyni:

Tatka: „Tak co ta naše Isa...?“

Mamka: „Myslíš naše filozofka? Ale snad je to lepší.“

„To byl geniální nápad, koupit Belu.“

„Má ráda zvířata a přírodu.“

„A je přemějšlivá.“

„Až moc.“

„Stejně by mě zajímalo, proč se s Tomášem rozešla.“

„Víš, že Tomáš už chodí s Kristýnou?“

„Vážně...?“

Společný smích.

„Jak to berou důležitě.“

„Vždyť je to hezký.“

„Já si pamatuju, že jsem pro jednu holku skládal básničky: Nebudeš-li má, má ruka vlastní popravu vykoná...“

Opět společný smích.

Dál jsem neposlouchala. Bohatě stačilo. Ale to, že mi na podzim koupili fenku čuvače, byl fakt geniální nápad. S Belou jsem přečkala celou podivnou zimu a brzy zjara jsem s ní začala chodit na Okoř.

Ve stínu pod stromem

Je tu nádherně. Sotva se rozhlídnou, už pluju po širokých vlnách kopců, a nikde nikdo, jenom já a Bela. Sejdu k dřevěnému můstku, za sebou slyším, jak Bela chlemtá vodu z potoka, pak mě doběhne, předběhne, a zakrátko se před námi objeví zřícenina hradu.

Není to doslova ruina. Pořád vypadá velkolepě, tajemně a skoro hrozivě vznešeně, jak se tyčí nad okolní vesnicí. Mohutná šedobílá kamenná stavba s prázdnými otvory po oknech a s jednou vysokou věží. I když – ruina to přece jenom částečně je. Z hradu zbyly akorát poničené obvodové zdi, i věž je trochu zborcená. V tom ale tkví ta skoro hrozivá a přitom dojemná vznešenost – že tu pořád stojí

a že drží, že máme na očích paměť i pomíjivost. Jednou z nás zbydou kosti!

Ale já bych se vážně chtěla vracet. Každou noc bloumat s Kryštofem po hradbách. Kdyby existovali upíři, vraceli bysme se sem v noci a s úsvitem a s kohoutím zakokrháním bysme spěchali do podzemní hrobky. Klidně bych pro nás dva vysávala lidem krev. V představách to jde snadno. Jako ve filmu. Máme pusy zamazané krví a šťastně se usmíváme. Cítím, jak se skutečně usmívám, roztahují se mi koutky, ale jakmile si to uvědomím, proberu se a hledám, kde je Bela.

Lehla si do stínu pod strom. Velká bílá skvrna v zeleni. Zamířím k ní, přisednu si do trávy, pohladím ji po teplé srsti. Převalí se na bok, a jak ji drbu po těle, přivírá blahem oči. Natahuju ruku sem a tam a říkám: „Belo, ty jsi tak obrovská!“

Nevím, kdy přesně pes přestane růst a mohutnět. V jednom roce? Bele bude příští měsíc právě rok.

Ve stínu je nám příjemně. Natáhnu se na záda, založím si ruce pod hlavu. Nade mnou se rozprostírají větve, dívám se, jak se na listech mihotá a bliká světlo. A znovu si vzpomenu na Kryštofa. Měla bych mu poslat selfíčko. Ale ještě ne, ještě se mi chce ležet a jenom být šťastná.

O dvou bratrech

Po chvíli se však zase rozproudí myšlenky. Zatím o mně a o Kryštofovi nikdo neví. Překvapí to moje rodiče hodně? A jak se asi zatváří Kristýna, až jí o nás dvou řeknu? A co Tomáš...? Dojde mu to? Napadne ho, že kdybych s ním nechodila, nikdy bych jeho staršího bratra jménem Kryštof nepoznala? Anebo je mu naše minulost už fuk?

Já si někdy vzpomenu. Hlavně na podzimní ráno, kdy jsem Tomáše uviděla poprvé. Nastoupil v Úholičkách do vlaku, měl rozčuchanou hlavu a mikinu s kapucí a zavažoval si tkaničku tenisky. Stál na chodbičce u dveří a příští stanici v Roztokách-Žalově vystoupil. Tajně jsem ho pozorovala, líbil se mi, a pak jsem si každou cestu přála, abych ho potkala.

Tenkrát jsem se cítila hodně sama. Ani dneska se nedivím, proč jsem trucovala. Všechno přece dopadlo úplně jinak, než jsem si představovala. Na konci páté třídy mně rodiče oznámili, že se z Prahy stěhujeme o dvacet kilometrů dál, na starý statek v Libčicích. Byl to pro mě šok. Nechtěla jsem opustit Prahu a tři nejlepší kamarádky ze třídy: Martinku, Sofču a Terezu. Naši mi museli slíbit, že po prázdninách budu jezdit vlakem do stejné školy.

Zpočátku jsem byla na statku nešťastná, ale postupně se mi venkovský život zalíbil. Z městské holky se stala holka, která se starala o kozy. Milovala jsem naše kozí stádečko,

i Smraďocha, kozla, který někdy skoro nesnesitelně čpí kozinou. Když přijely kamarádky na návštěvu, okamžitě jsem cítila, že to mezi námi není jako dřív. Vyvrcholilo to právě u kozího chlívku, kde se buď protivně hihňaly, nebo štitivě šklebily. Nepohádaly jsme se, prostě jsem je vyhodila, a tak mi to pěkně vrátilo, spikly se a ve třídě se mnou nemluvíly.

Trucovala jsem, kašlala na učení, nechodila na obědy, až jsem jednoho podzimního rána spatřila ve vlaku Tomáše. Párkrát jsme takhle jeli spolu, nenápadně jsme po sobě pokukovali, čekala jsem, jestli mě osloví.

„Víš, jak funguje parní lokomotiva?“ Tuhle větu si pamatuju, a ještě: „To holky asi nudí, co?“

Trochu se vytahoval, že je znalec vynálezů, asi i z rozpaků. Byla jsem rozpačitější než on a měla jsem strach, že to pokazím a budu zase sama. Ale dojel se mnou do Libčic a domluvili jsme si výlet.

Taky si někdy vzpomenu, jak u nás byl poprvé. Poprchávalo a my jsme se courali vzadu v jabloňovém sadu. Pamatuju si na vůni deště a na rozechvělý pocit, že jsme spolu sami. V pokoji jsem mu ukázala tajemnou kovovou krabičku, kterou jsem objevila v kozím chlívku. Měla takové zvláštní dvojité víko, neuměla jsem ho otevřít. Tomáš na to přišel hned. Uvnitř byl nakreslený plánec na výrobu rozháněče mraků. Byla jsem zklamaná.

Ovšem Tomáš za týden přivezl na kárce kbelík s šesti trubkami zasazenými do ztvrdlé pryskyřice. Obloha byla

tmavá, rozháněč mraků mohl zafungovat. Ale nezafungoval. Zato kozy si z něj aspoň udělaly drbátko a já jsem byla ráda, že se Tomáš směje, že kvůli tomu nezdaru nesmutní. A ten večer jsme si dali první pusu.

Konečně mi bylo dobře. Krásně! Měla jsem prima kluka a v pololetí jsem přestoupila do jeho školy v Žalově. Já v šestce, on v sedmičce. Přesto si pamatuju na jedno ráno, kdy foukal vítr, po nebi táhly mraky a mě sevřel strach, že to mezi námi pokazím.

Pokazila jsem to víc já, nebo Tomáš? Když na to vzpomínám, zdá se mi, jako by to částečně způsobil čistý bílý sníh, který jednou ráno zasněžil náš dvůr. Přehodila jsem si přes pyžamo starý kožich, nazula jsem si sněhule a vyběhla jsem ven. Sníh se ve slunci třpytil. Nabrala jsem hrst do dlaně a otřela jsem si ledovou tříští obličej. Zavřela jsem oči a představila jsem si, že mě někdo hladí. Tomáš to nebyl. Byl to někdo neznámý, někdo, kdo mě najednou rozechvíval víc než on.

Odpoledne jsme se sešli u řeky, jenže to už lilo. Promokli jsme, byla mi zima, z nosu mi tekla nudle, vůbec mě to tam nebavilo, a tak jsme šli poprvé k Tomášovi domů. Rodiče mi připadali docela fajn, paní Hřivnáčová mi půjčila župan a uvařila mi grog. Nejspíš byl dost silný, cítila jsem, jak mi stoupá do hlavy, jak uvnitř hořím. Ale i ledový sníh, který nejdřív studil, pak pálil. V tu chvíli Tomáš můj grog ochutnal a pronesl tak strašně dětsky: „Jé, ten je slaboučkej!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Isabela a zelené šelmy*.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.